

יוני 2013

מעו"ד תכנון ובנייה

עו"ד אפרת שרון

**חיוב בהיטל השבחה בגין
תכניות מתאר ארציות
"צפות"**

*

**אינטרס הציבור לחיזוק
מבנים על פי תמ"א 38
גובר על אינטרס הפרט
לנוף בלתי מוגבל מביתו**

*

**לא ניתן לאחד מגרשים
שייעודם שונה במסגרת
תשריט איחוד וחלוקה
בהליכי רישוי**

*

**יש לגבות היטל השבחה
גם כאשר נדרש הליך
תכנוני נוסף לשם הוצאת
היתר בנייה**

*

**פרשנות תכנית ע'1 בתל
אביב – מהי "תכנית"
קומת הקרקע**

*

**ניתן לחייב כל משתמש
בבנייה ללא היתר, לבצע
הריסה**

לקוחות נכבדים,

אנו שמחים להציג בפניכם את גיליון יוני לשנת 2013.

בגיליון זה נבקש להפנות את תשומת לבכם לשתי החלטות מעניינות. האחת, החלטת ועדת הערר במחוז דרום בראשות עו"ד גלעד הס הדנה בשאלה מהו מועד החיוב בהיטל השבחה בגין תכניות מתאר ארציות, האם בעת המימוש בדרך של מכר או שמא במועד הוצאת היתר הבנייה בגין תכניות אלו. דעותיהן של ועדות הערר במחוז מרכז ובמחוז הדרום שונות האחת מרעותה והדבר בא לידי ביטוי בהחלטות שונות. החלטת ועדת הערר במחוז דרום המפורטת בגיליון זה מתייחסת גם להבדלים בדעות שתי הוועדות. הדברים יובאו בהרחבה בהמשך.

נציין גם את פסק הדין שהתקבל בבית המשפט העליון ביחס להלכת אור הנר אשר הוזכרה על ידנו בעבר. הלכת אור הנר קבעה, כי ניתן בתכנית בסמכות הוועדה המקומית לדון באיחוד חלוקה של מגרשים, גם כאשר מדובר בבעלים אחד של כל המגרשים. בית המשפט המחוזי סבר, כי חלוקה או איחוד שלא בהסכמה בין בעלים שונים שבאותו מגרש, היא מטלה מסובכת לאין ערוך מחלוקה של מגרש על פי בקשת בעליו. לפיכך, חלוקה של מגרש שהיא בבעלות אחת, אינה כשלעצמה, מצדיקה העברת הטיפול לאישור תכנית שכזו, היינו תכנית חלוקה, מהוועדה המקומית לוועדה המחוזית (עת"מ 17605-11). משרד הפנים ערער על פסק הדין לבית המשפט העליון. בימים אלו התקבל פסק הדין בערעור, על פיו בהסכמת הצדדים, הערעור מתקבל ופסק דינו של בית המשפט המחוזי מבוטל. מעבר לקביעה לקונית זו, פסק הדין אינו מנומק (עע"מ 3064/12).

עוד כולל הגיליון פסיקה והחלטות בנושאים שונים, כגון תמ"א 38, איחוד מגרשים, פרשנות תכנית ע'1 בתל אביב ועוד.

קריאה נעימה.

בקרו באתר שלנו

<http://www.fbclawyers.com>

חיוב בהיטל השבחה בגין תכניות מתאר ארציות "צפות"

ערר (דרום) 86046/12 אברהם יצחק מכנס נ' הועדה המקומית לתכנון ולבנייה באר טוביה

בוועדת הערר לתכנון ובנייה מחוז דרום, יו"ר הועדה עו"ד גלעד הס, ניתן ביום 22.4.13

ועדת הערר דנה בטענות בדבר חיוב בהיטל השבחה הנובע מתכניות המתאר הארציות: תמ"א 18, תמ"א 10 וכן תמ"א 36א' בגין מימוש בדרך של מכר מקרקעין.

הוועדה לא קיבלה את עמדת העורר לפיה, מועד יצירת החיוב בהיטל השבחה הוא מועד אישור בקשה להיתר ולא מועד אישור התכנית. לו ייקבע כך, סבורה ועדת הערר, כי יהיה צורך להחיל עקרון זה על כל מקרה שבו מדובר בזכויות "מותנות" מכוח התכנית ואשר אישור בקשה להיתר בנייה המממש זכויות אלו, כרוך בהליך של שיקול דעת. קביעה שכזו תטשטש לחלוטין את ההפרדה בין מועד יצירת החיוב למועד המימוש הקבוע בחוק. המקרים בהם תכנית מעניקה זכות עמומה אשר ניצולה כרוך באקטים נוספים של שיקול דעת הינם רבים ושכיחים, כך שאין מדובר בנושא נקודתי הנוגע לתכנית מתאר ארצית, אלא בנושא לו השלכות רחב מהותיות גם לגבי תכניות שאינן תכניות מתאר ארציות.

לטעמה של ועדת הערר, תוצאה זו אינה רצויה ואינה עולה בקנה אחד עם ההסדר התחיקתי של היטל השבחה. הוועדה המקומית חייבת לגבות את היטל השבחה הנובע מהתכנית, אף אם לא ניתן לממש את הזכויות מכוחה באופן מידי, ואף אם מימוש הזכויות כרוך באקט נוסף של שיקול דעת. אכן, היטל השבחה לא יהיה בשווי מלוא הזכויות אלא מופחת באלמנט דחייה וסיכון הנובעים מעצם העובדה כי מדובר בזכות שאינה ודאית, אך עדיין קיימת חובה לגבות את היטל השבחה. דין דומה חל גם על הזכויות שמעניקות תמ"אות 18 ו-10, אף אם הזכות להקמת תחנת דלק או מתקן סולארי אינה וודאית, הרי אין די בכך בכדי לשלול מראש תשלום היטל השבחה בגינם, אלא מדובר בנתון שמאי שעל השמאי הדין בכך יהיה להביא בחשבון. מכאן המשמעות של קבלת עמדת העורר - כי לא ניתן לגבות היטל השבחה מכוח תכנית המתאר הארצית במועד המכר - תיצור מהפכה של ממש בהסדר התחיקתי של היטל השבחה המבחין היטב בין האקט התכנוני היוצר את החיוב בהיטל השבחה (על בעל הזכויות במועד זה) לבין אקט המימוש (מכר או הוצאת היתר) שאין בו בכדי ליצור חיוב עצמאי בהיטל השבחה. שינוי מהותי שכזה בהסדרי היטל השבחה אינו יכול לעשות בפסיקה, ובוודאי שלא במסגרת החלטות ועדת ערר.

אכן, ייתכן כי הזכות להקים תחנת דלק או מתקן סולארי היא זכות "חלשה" ואף זכות מותנית אשר מימושה מצריך הליך של שיקול דעת של הוועדה המקומית. אולם, כאמור, לטעמנו אין בעובדה כי יידרש אקט נוסף לשם מימוש מלוא הזכויות בכדי למנוע גביית היטל השבחה בגין השבחה שייצרה הזכות, גם כאשר מדובר בזכות "חלשה".

ועדת הערר הבהירה כי לדעתה קיים בהקשר זה הבדל מהותי בין תמ"א 18 ותמ"א 10 לבין תמ"א 36א' ותמ"א 38. אופיין של תמ"א 36א' ותמ"א 38 שונה מאופי תמ"א 18 ותמ"א 10, כאשר הרעיון התכנוני של תמ"א 18 ושל תמ"א 10 הינו הוספת ייעודים או שימושים לייעודים קיימים בתכניות מאושרות. לעומת זאת, הן תמ"א 36א' והן תמ"א 38 אינן מוסיפות ייעודים לייעודים ספציפיים קיימים, אלא קובעות הוראות מפורטות להוצאת היתרי בנייה ישירות מכוחן.

הבדל זה הינו הבדל מהותי, כך שתמ"א 36א' ובעקרון זהה אך במידה פחותה גם תמ"א 38, חלות על כל המקרקעין בתחומי מדינת ישראל, ומכאן הקושי בחיוב בהיטל השבחה מכוח תכנית החלה על כל

מקרקעי מדינת ישראל ולכאורה יוצרת השבחה תיאורטית לכל מגרש ומגרש במדינה, וזאת כאשר ברור כי לא ניתן לממש את התמ"א על כלל המגרשים. לעומת זאת, תחולת תמ"א 18 וכן תמ"א 10 אינה תחולה כללית, אלא תחולה ספציפית למקרקעין ביעוד מסוים ובתנאים מסוימים, ומכאן יוצרת השבחה ספציפית למגרשים מסוימים על פי מיקומם ועל פי התכנון החל עליהם.

ועדת הערר מודעת לפסיקה סותרת אשר ניתנה על ידי ועדת הערר בתל אביב ביחס לתמ"א 38 בערר (תל אביב) 85025/09 צ.ו.ר מעוף השקעות נדל"ן. הבדלים אלו נובעים בין היתר מהשונות בין תכניות המתאר הארציות השונות כאמור לעיל. בנוסף, חולקת ועדת הערר במחוז הדרום על החלטת ועדת הערר בתל אביב גם מהבחינה העקרונית. ועדת הערר דרום חולקת על קביעת ועדת הערר בתל אביב, כי ניתן לקבוע באופן קטגורי כי בעלים מסוים לא התעשר מאקט תכנוני של אישור תמ"א רק מהטעם כי לא ניתן עוד היתר בנייה מכוחה, או כי קיים סיכון שהיתר בנייה כזה לא יינתן. ועדת הערר במחוז דרום סבורה, כי קושי בעריכת השומה, או הצורך לנבא הסתברות של מקרה שייקרה בעתיד, אין בו די כדי לשנות מההסדר התחיקתי הברור והסדור של חיוב בהיטל השבחה בגין תכנית ולא בגין היתר בנייה. קושי דומה של חיזוי מצוי גם בתכניות "רגילות" ועדיין איננו מטילים את ההשבחה על החייב בעת הוצאת היתר הבנייה. העובדה כי מדובר בשומה שיש בה מרכיב "ספקולטיבי" באשר למועד אישור הכביש, אם בכלל יאושר, אין בה לפטור באופן גורף את המוכר מתשלום היטל השבחה.

חילוקי הדעות בין שתי ועדות הערר בהחלט מעוררים עניין. ייתכן שבבחינה עמוקה יותר של הדברים, ולאחר שנערוך אבחנה בין שני סוגי תכניות המתאר הארציות, ניווכח כי עמדתן של שתי ועדות הערר דומה בבסיסה. השאלה היא האם לנוכח הוראות החוק, רשאית ועדת הערר להורות על דחיית מועד גביית היטל השבחה למועד הוצאת היתר הבנייה או שמא, יש לקבוע בעת ביצוע המימוש מהו היטל השבחה, בגין תכנית המתאר הארצית, למרות הקשיים להעריכו ולשם כך לקבוע כלים שמאיים להערכת היטל השבחה. מעניין מה יקבע בית המשפט בעניין זה. נפנה את תשומת לבכם לכך כי ועדת הערר בראשות גלעד הס התייחסה לנושא זה בדיוק גם בהחלטה במחוז הצפון בעניין מי זהב המופיע בהמשך גיליון זה.

אינטרס הציבור לחיזוק מבנים על פי תמ"א 38 גובר על אינטרס הפרט לנוף בלתי

מוגבל מביתו

ערר (חי') 199/12 משה ושרה שטרן נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה חיפה

ועדת ערר מחוזית, יו"ר הוועדה: עו"ד מיכל גלקין גולן, ניתן ביום 13.1.2013.

עניינו של ערר זה בהחלטת הוועדה המקומית לתכנון ובנייה חיפה לאשר את בקשת המשיבים לחיזוק מבנה ולתוספת בנייה בהתאם לתמ"א 38. הוועדה אישרה את הבקשה בכפוף לתנאים.

העוררים המתנגדים הם בעלי זכויות בקומה הרביעית והאחרונה בבניין המצוי מצפון לבניין מבקשי ההיתר. וועדת הערר קבעה כי תמ"א 38 מטביה ומטבעה מפרה את הכללים התכנוניים והאדריכליים הנוהגים על פי תכניות תקפות, מהווה "אנטי – תכנון" ומאפשרת באופן גורף, ובכפוף לשיקולים ולתנאים הקבועים בה, תוספת אשר מסתכמת היום ל – 2.5 קומות בנוסף לבנייה בקומה המפולשת. תוספת שכזו, במסגרת תמ"א, ברי כי יש בה כדי לשנות תכנון נוהג. עם זאת, הפתרון הקבוע בתמ"א הוא הפתרון הנבחר והבלעדי שבו נקטה הרשות המבצעת כדי להכין את העורף ולמגן אותו מפני הסכנה

שברעידות אדמה.

הוראות התמ"א קובעות את המסגרת הסטטוטורית שתאפשר מתן היתרי בנייה מכוחה, ומציעות תמריצים שיעודדו את החיזוק ויאפשרו אותו מבחינה כלכלית. זאת תוך שמירה על איזון בין הצורך לחיזוק המבנה ובין שיקולים עירוניים רחבים אחרים. טענותיהם של העוררים לפיהם עניינה של הוועדה המקומית בחיזוק המבנה ותו לא ועליה להימנע מאישור יחידות דיור נוספות, הינן בבחינת מס שפתיים בלבד שלא לומר אנכרוניסטיות. ברי כי כדי לחזק מבנים יש לגרום לכך שאותו חיזוק יהא כלכלי ואותה כלכליות נעוצה בראש ובראשונה בתוספת זכויות בנייה.

ועדת הערר סבורה, כי אינטרס הציבור לחיזוק מבנים על פי התמ"א גובר על אינטרס הפרט לנוף בלתי מוגבל מביתו. במקרים שבהם מדובר בנוף ייחודי המהווה מאפיין בסיסי של דירה כמו גם אחד המרכיבים המשמעותיים של ערכה, נכון לקבוע תיקון פרטני באופן שבו תמוזער הפגיעה בנוף. איננו מבטלים את הפגיעה בנוף או את משמעותה הכלכלית אולם באיזון האינטרסים, גובר אינטרס הציבור. משמעות קביעה לפיה כל אימת שיפגע נוף מדירה נתונה, תיסוג התמ"א מפני הנוף, הינה ריקונה מתוכן. **ועדת הערר מתייחסת בהרחבה לרציונל העומד מאחורי תמ"א 38 וחיזוק מבנים מפני רעידות אדמה בישראל. עוד מרחיבה הוועדה דברים על אודות פסיקת בתי המשפט בדבר היעדר זכות קנייה לאדם לנוף במקרה שבו מדובר ביישוב אורבני.**

לא ניתן לאחד מגרשים שיעודם שונה במסגרת תשריט איחוד וחלוקה בהליכי רישוי

עררים 35/13+39/13+44/13 **אמות השקעות בע"מ, אשטרום נכסים ואח' נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה אצבע הגליל**

בוועדת הערר לתכנון ולבנייה מחוז צפון, יו"ר הוועדה: עו"ד דרור לביא אפרת, ניתן ביום: 9.4.13

ההחברות היזמיות הגישו בקשה למתן היתר בנייה, הכוללת הקלות, לפרויקט שבו 7 מבנים מסחריים שייבנו על 6 מגרשים אשר חלקם מיועדים למסחר ותיירות וחלקם למסחר בלבד. ההתנגדויות לתכנית נדונו על ידי הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה ראש פינה ועל החלטותיה הוגשו מספר עררים אשר נדונו במאוחד.

בין היתר נדונה האפשרות לבצע איחוד וחלוקה **באמצעות תשריט** ביחס למגרשים אשר ייעודם שונה. ועדת הערר קבעה, כי הטענה כאילו ניתן לאחד את המגרשים הללו אינה יכולה להתקבל. שני ייעודים שונים אינם ניתנים לאיחוד במסגרת תשריט איחוד וחלוקה, גם אם הם נוגעים לשימושים דומים. הוועדה הזכירה את שנפסק בנושא זה בפרשת כפיר (עת"מ (חי) 529/01 א. כפיר אחזקות ובנין בע"מ, פורסם בבנו).

בנוסף, לנוכח פסק הדין בעניין אילות (עע"מ 343/05) לא ניתן לאחד מגרשים בייעודים שונים באופן שמשנה את השטח הכללי של ייעוד כל קרקע, בתכנית המצויה בסמכות הוועדה המקומית. אם איחוד שכזה אינו אפשרי בתכנית בסמכות הוועדה המקומית, קל וחומר שלא ניתן לאשרו במסגרת תשריט איחוד וחלוקה בסמכות ועדה מקומית. המדובר באיחוד בין ייעודי קרקע שונים, והוא יוצר חריגה מהתכנון שנקבע בתכנית המפורטת.

המדובר בפעולת איחוד שאותה לא ניתן לבצע במסגרת הליכי רישוי ויש צורך בתכנון מחודש, בסמכות ועדה מחוזית, כדי לעשות כן.

ועדת הערר התייחסה גם לשאלת זכות העמידה בהתנגדות לתכנית מטעם מתחרה עסקי. הוועדה קבעה, כי אין די בעובדה שקיימת פגיעה באינטרס עסקי. וכי רק אם אותו מתחרה מראה כי הרשות מבקשת לתת למתחרה דבר מה שאינו כדון, או דבר מה שהיא סירבה לתת לו עצמו (ובכך יצרה אפליה ביניהם), מצדיקה את מתן זכות הטיעון. אין כל סיבה לאפשר למתחרה עסקי לעשות שימוש לרעה בכלי ההתנגדות. זו אינה זכות לגיטימית הראויה להגנה. מאידך, כאשר מועלות טענות שעל פניהן אינן חסרות שחר, יש לשמוע אותן ולהכריע בהן, ולא לדחותן על הסף בשל העדר זכות עמידה. הדברים נכונים לדעת הוועדה גם באשר למי שמתגורר בישוב ומוען לפגיעה באורחות חייו.

יש לגבות היטל השבחה גם כאשר נדרש הליך תכנוני נוסף לשם הוצאת היתר בנייה

ערר (צפון) 8013/11 מי זהב (חולון) עטי ואח' נ' הועדה המקומית לתכנון ולבנייה חדרה

בוועדת הערר המחוזית לתכנון ובנייה, מחוז חיפה, יו"ר הוועדה: עו"ד גלעד הס, ניתן ביום 7.4.2013. הטענה המרכזית בערר היא כי לא ניתן לממש את הזכויות במגרש נשוא שומת ההשבחה שכן הוא קטן משטח המגרש המינימאלי הקבוע בתכניות. לטענת העוררים, לשם מימוש הבנייה, יש צורך בהליך של איחוד חלקות. משום כך, בהיעדר השבחה מכוח התכנית, לא ניתן לחייב בהיטל השבחה בעת מכר הזכויות.

ועדת הערר קבעה כי במסגרת הליכי תכנון ובנייה במקרים רבים הדרך לניצול זכויות עוברת דרך אקטים נורמטיביים משביחים אחדים ולא דרך אקט אחד בלבד. כך, לשם הדוגמה, לעתים מאושרת תכנית מתאר, לאחר תכנית מפורטת ולאחריה בקשה להיתר והקלה.

המסגרת החוקית הקיימת כיום מחייבת גביית היטל השבחה בגין כל אקט ואקט בנפרד כאשר זה השביח את המקרקעין, וזאת אף אם לאחר האקט לא ניתן לממש את הזכויות מכוח האקט באופן מידי. אכן, היטל השבחה לא יהיה בשווי מלוא הזכויות אלא מופחת באלמנט דחייה וסיכון הנובעים מהצורך באקטים נוספים אך עדיין קיימת חובה לגבות את היטל השבחה.

ועדת הערר הבהירה, כי היא מודעת לכך שהיא פוסקת בניגוד כביכול להחלטת בית משפט השלום בנושא הילבר (עש"א 33692-09-11) אולם עמדת הוועדה היא, כי הנסיבות בשני המקרים שונות ובשל כך, ההכרעה השונה. עוד סבורה ועדת הערר, כי בניגוד לעמדת ביהמ"ש בעניין הילבר, הדרך לחישוב היטל השבחה, כאשר התכנית אינה מאפשרת הוצאת היתר בנייה ללא הליכים תכנוניים נוספים, היא גביית היטל השבחה בגין התכנית, וביצוע ההפחתות השמאיות הנובעות מכך. וראו לעניין זה גם את החלטת ועדת הערר במחוז דרום בעניין אברהם מכנס בראשית גיליון זה.

פרשנות תכנית ע'1 בתל אביב – מהי "תכנית" קומת הקרקע

ערר (ת"א) 85219/10 הוועדה המקומית לתכנון ובנייה תל אביב נ' סיגלית בגימוב ואח'

בוועדת הערר לתכנון ולבנייה, פיצויים והיטל השבחה, יו"ר הוועדה: עו"ד כרמית פנטון, ניתן ביום 28.4.2013.

השאלה אשר נדונה היא פרשנות תכנית ע'1 בתל אביב המאפשרת בניית מרתפים. על פי הוראות התכנית כיון שלא ידוע לפני הוצאת היתר בנייה מה יהיה היקף בניית המרתפים, ישולם היטל השבחה בעת מכירה, לפי הידוע באותה עת: בבתים צמודי קרקע לפי קומת מרתף אחת **בשטח תכסית קומת הקרקע** (כפי שנקבע בהוראות התכנית הראשית).

עמדת העוררים הייתה, כי פירוש המונח תכסית הוא – תכסית קומת הקרקע **הבנויה בפועל**. עמדת הוועדה המקומית הייתה כי מדובר בשטח הכלוא בין קווי הבניין של התכנית כלומר – השטח **המותר לבנייה** במגרש. בבחינת פרשנות התכנית קבעה ועדת הערר, כי "דעתנו היא כי הפרשנות הנכונה של ההוראות הרלבנטיות בתכנית ע'1, לצורך חישוב היטל השבחה במימוש זכויות בדרך של מכר, היא כי יש לחשב את שטח המרתף לפי תכסית קומת הקרקע ולא לפי השטח התחום בין קווי הבניין."

לעניין היטל השבחה קבעה ועדת הערר כי: "סעיף 12 להוראות התכנית קובע במפורש כי, במימוש בדרך של מכר (להבדיל ממימוש בדרך של מתן היתר בנייה), היטל השבחה ישולם, על פי מה שידוע בעת המכירה: קומת מרתף אחת בשטח תכסית קומת הקרקע. זאת, מכוח עיקרון הוודאות שבדיני מס."

ראשית נציין כי משרדנו ייצג את אחד העוררים בערר זה.

נוכיר עוד כי בפני ועדת הערר עמדו עמדות סותרות של שמאים מכריעים בסוגיה זו. ועדת הערר קבעה, כי במקרה שבו חלוקים השמאים המכריעים בדעותיהם, אל לוועדת הערר להותיר את המחלוקת בעינה ולא להתערב בה. מדובר בפרשנות תכנית שהיא עניין משפטי המסור להכרעת ועדת הערר.

ניתן לחייב כל משתמש בבנייה ללא היתר, לבצע הריסה

רעפ 3217/13 ראג'י סמאר נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון, בפני כב' השופט שהם, ניתן ביום 20.5.2013.

בקשת רשות ערעור על פסיקת ביהמ"ש המחוזי אשר הרשיע את המבקשים בעבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר או בסטייה מהיתר בגין שלושה מבנים ביישוב טמרה. השאלה שנדונה היא האם ניתן לחייב נאשם בעבירת שימוש במבנה ללא היתר, בהריסת המבנה שאינו שלו.

ביהמ"ש העליון קבע, כי בימ"ש רשאי לחייב כל "אדם" שהורשע בעבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר, או בסטייה מהיתר, גם את זה העושה במקרקעין שימוש אף שאינו בעליהם, להרוס מבנה שהוקם ללא היתר או בחריגה מהיתר. לבימ"ש שיקול דעת נרחב בעניין זה, ובכלל זה אפשרות לחייב גורמים שונים בהריסת מבנה שנבנה ללא היתר כדן או בסטייה מהיתר. בית המשפט התייחס גם לנגע הבנייה הבלתי חוקית בישראל שהתפשט לכדי "מכת מדינה" וקבע כי חובתם של בתי המשפט היא שלא לעמוד מנגד כאשר הפרת החוק קונה לה שבייתה. אין זה עולה על הדעת כי יתאפשר לאדם להמשיך ולהשתמש במבנה שנבנה ללא כחוק רק משום שאינו הבעלים או מי שעסק במלאכת הבנייה.

נשמח להשיב על כל שאלה שתתעורר.

ב ב ר כ ה

מחלקת נדל"ן, תכנון ובנייה
פישר בכר חן וול אוריון ושות'

למידע בתחום דיני התכנון והבנייה ניתן לפנות אל :

03-6941388

esharon@fbclawyers.com

עו"ד אפרת שרון

הכלול באגרת מידע זו הוא מידע כללי בלבד, הוא אינו חוות דעת משפטית או ייעוץ משפטי ואין להסתמך עליו.
כל הזכויות שמורות לפישר בכר חן וול אוריון ושות'.

להירשם למייל זה או להסרה מרשימת התפוצה - <mailto:newsletter@fbclawyers.com>